

[Bilgrav-Nielsen.]

ner til at skabe uklarhed om regeringens udenrigs- og forsvarspolitik.

Jeg må sige, at den stilling, man her indtager, er højst forbavsende. Må jeg tage det som udtryk for, at socialdemokratiet er meget betænkelig ved, at regeringen ned sætter en forsvarskommission? Er man meget betænkelig ved, at regeringen har iværksat en sikkerhedspolitisk undersøgelse? I så fald vil jeg gerne have at vide, om man er betænkelig ved, at denne sikkerhedskommission, regeringens sikkerhedspolitiske udvalg, også foretager undersøgelse af NATO-forholdene. Jeg vil gerne her hen vise til den redegørelse, som er omdelt her i tinget den 15. maj 1969, og jeg vil bede om tilladelse til at citere fra side 8, punkt 14. Her får man et ganske godt indblik i, hvad det er, man arbejder med i dette udvalg. Der siges her vedrørende NATO-problematikken:

„Dersom man eksempelvis forestiller sig, at vor analyse har ført til, at der er betydelig sandsynlighed for, at Danmark vil forblive som medlem af NATO i en nogenlunde uforandret form, vil det være forendent at drøfte en række formelle og praktiske problemer, som fortjener overvejelse vedrørende Danmarks politik inden for NATO. Der tænkes her f. eks. på spørgsmål om mulige danske synspunkter med hensyn til en eventuel pagtrevision, således vor politik med hensyn til nye opsigelsesfrister, eventuelle flerårige bindinger eller forholdet mellem traktaten og den militære organisation, kommandostrukturer og militær integration eller desintegration.“

Mon det ikke heraf fremgår ganske tydeligt, at regeringen for længst har taget alle de problemer op, der knytter sig til NATO-spørgsmålet? Og jeg går ud fra, indtil jeg har fået en anden besked fra socialdemokratiet, at man fortsat støtter, at disse undersøgelser foretages. Jeg synes i hvert fald, det ville være yderst interessant at få at vide, hvis man ikke kan støtte dette, og det er navnlig interessant, fordi socialdemokratiet står umiddelbart foran en kongres.

Kurt Brauer: Jeg sagde ved andenbehandlingen, at der efter min opfattelse

var forekommet en så væsentlig begivenhed i dansk politik på det sikkerheds- og forsvarspolitiske område, at en udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling var en nødvendighed. Begivenheden, jeg talte om, var naturligvis det radikale landsmøde.

Hr. Kjeld Olesen har opridset, hvad det er for tanker, visse radikale har gjort sig om vor forsvarspolitik, og jeg skal ikke berøre mange detaljer deri, men det forekommer mig, at det radikale landsmøde har demonstreret en særdeles moden og velovervejet holdning til sikkerhedsproblemerne. Jeg synes ikke, at hr. Kjeld Olesen og andre tilhængere af de nuværende grundlæggende teser om vor forsvars- og udenrigspolitik skal glemme, at der med det radikale landsmødes vedtagelse af, hvad jeg vil kalde for en kopi af SF's hovedbestyrelsesudtalelse fra marts, efterhånden er partier i dette land, hvis repræsentanter her i tinget tæller en fjerdedel, som mener noget andet. Jeg kan meddele, at SF er svorne tilhængere af den plan, som man kunne kalde landsmødeplanen. Hvornår de 27 radikale soldater her i tinget bliver kommanderet ret til en positiv afstemning om landsmødeplanen, står endnu hen i det uvisse, men i modsætning til socialdemokratiet skal jeg udtrykke min store tilfredshed og tak til statsministeren for, at han ikke har aflivet landsmødeplanen som noget, der kan komme på tale som denne regerings politik. Hjertelig tak.

Erik Kragh: Jeg har med interesse lyttet til hr. Kjeld Olesen — det er nok det, man formodentlig kalder politik, sådan som mange holder af det. Det beklagelige ved den debat, vi får her, som jo er en debat om, hvad de radikale har vedtaget på deres landsmøde, er, at denne debat aflyttes i udlandet hos vore allierede og hos dem, der ikke er vore allierede — med forskellig interesse. Vore allierede ser utvivlsomt med ængstelse på, hvis der er tendenser i Danmark til en begyndende svækkelse af dansk medlemskab og dansk forsvar inden for NATO, og på den anden side af jerntæppet ser man naturligvis med interesse på, om det skulle lykkes socialistisk folkeparti og andre at videreføre den politik, som de har ført i så mange år, nemlig en støtte til de kommunistiske landes politik.